

Nieuwsbrief december 2005

In het najaar van 2005 heeft Annette Thomassen een bezoek gebracht aan Daya Mina en Supem Uyama en St Mary's school. Die laatste is de school die wij na de tsunami in het project Scholen voor Scholen met twee Nederlandse Scholen hebben geholpen bij de herbouw.

Annette is al langer betrokken bij projecten op Sri Lanka. In eerste instantie via haar overleden man, die bestuurslid was bij Stichting Kind en Toekomst. Verder heeft zij naast twee biologisch eigen dochters, twee geadopteerde broers uit Sri Lanka en pleegkind en zij komt daardoor regelmatig in Sri Lanka, onder andere met vakantie.

Wij vroegen naar haar bevindingen.

De Stichting Daya Mina is op zoek naar vaste sponsors, die eens per kwartaal of per jaar een bedrag aan ons overmaken. Vaste sponsors ontvangen van de Stichting van tijd tot tijd een Nieuwsbrief, met daarin informatie over onze projecten. Ook een eenmalige bijdrage is welkom.

*Voor meer inlichtingen kunt u zich wenden tot:
Stichting Daya Mina*

*Voorzitter: M. Peperkamp
Liemersallee 4
6931 TM Westervoort
026-3114017*

*Secretaris: A. Noorlander
Rozenstraat 64
6942 WK Didam
0316-226605*

*Postgiro 7743688
Ingeschreven bij de KvK: nr.
09098189
Statuten op aanvraag
verkrijgbaar*

In 2003 ben ik voor het eerst met Paul naar Sri Lanka gegaan. Per toeval lazen we in de lobby van ons hotel in een Engelse krant 'n klein stukje over Supem en ik besloot meteen dat ik daar wilde gaan kijken welke hulp er nodig was. Dit besluit kwam voort uit de overeenkomsten in handicaps van ons pleegkind en de kinderen bij Supem.

Wij waren meteen enthousiast over dit kindertehuis. We kwamen volkomen onverwacht en werden zeer hartelijk ontvangen. We kregen een complete rondleiding, alle deuren gingen spontaan open. We waren getroffen door het welbevinden dat van de kinderen afstraalde en door de duidelijke zichtbare aandacht en liefde van Rose Marina voor de kinderen en door haar harde werken. Het was er rustig en hygiënisch. Sinds ons bezoek aan Supem hebben we (binnen ons bescheiden) vermogen geprobeerd om o.a. via familie en kennissen geld in te zamelen voor dit project en voor Daya Mina.

Het spreekt iedereen aan dat de projecten kleinschalig zijn (rechtstreeks)

Na de thuiskomst in 2003 hebben we contact opgenomen met Marinel Peperkamp, foto's gestuurd etc. en sindsdien zijn we van ganser harte verbonden aan Stichting Daya Mina. Ook kregen toen we een brief van Rose Marina waarin ze hulp vroeg voor Dulan, een blind jongetje van toen 5 jaar. Zijn ouders hadden geen geld om zijn taxischoolvervoer te betalen, vanwege zijn handicap kan hij immers niet met het openbaar vervoer. Sindsdien zorgen we dat Dulan naar school kan, zijn vader heeft een baantje als kleermaker en verdient thuis wat bij met een naaimachine die we ook bekostigd hebben.

We hebben in september 2005 Dulan en zijn ouders ontmoet. Dulan is een lieve en intelligente jongen, we zijn dankbaar dat we hem en zijn ouders kunnen helpen met een bescheiden maandelijks bedrag (30 euro) en dat we dat via de bankrekening van Daya Mina kunnen doen. Zag ik in de afgelopen jaren velerlei verbeteringen (infrastructuur, werkgelegenheid etc.) in Sri Lanka, nu moesten we helaas constateren dat de Tsunami er flink ingehakt heeft. Nog lang niet alle hotels, met name de wat kleinere, zijn herbouwd, er is weer veel meer werkloosheid, honger en armoede. In sommige delen, bijv. rondom Hikkaduwa is men 'n tiental jaren terug geworpen. Het verdriet van de mensen die hun familieleden in de golven zijn kwijt geraakt, heeft ons aangegrepen. We zagen bijv. 'n jonge moeder met een kindje op schoot op het strand zitten, huilen en staren naar de zee, het was alsof ze de zee smeekte haar verdwenen man terug te brengen.

St. Mary's school is een groot gebouw verbonden aan een klooster. De Tsunami heeft de muren laten staan en de rest verwoest. Ramen, deuren, schoolmeubilair, computers etc. alles is door deloedgolven vernietigd. We zagen daar de foto's van. Onvoorstelbaar is het zo hoog als het water in de gebouwen heeft gestaan.

St. Mary is inmiddels herbouwd. We zagen nieuwe deuren, kozijnen, een mooi ingerichte bibliotheek, de personeelskantine, klassen met nieuwe schoolbanken etc. Tijdens ons bezoek werden er voor de 1e verdieping toiletten gebouwd. Als die klaar zijn, hoeven de kinderen niet steeds de trappen op en af voor toiletbezoek.

Vlak voor ons bezoek hadden de zusters alle schoolkinderen naar de 1er verdieping gebracht, er ging nl. een gerucht dat er een nieuwe Tsunami zou komen. Dit gerucht was er niet voor de 1e keer en het had opnieuw een grote impact op de kinderen die een grote getale nog steeds getraumatiseerd zijn.

De zusters van St Mary's bieden de kinderen counseling om e.e.a. op een goede manier te verwerken.

Bij Supem zagen we schitterende en opzienbare verbeteringen, de slaapzaal met de praktische tegelvloer, de bedden, de klamboes en niet te vergeten de toiletten. Weer was het er schoon en rustig en de kinderen, schoon en keurig gekleed, zichtbaar gelukkig.

Het ontroerde ons dat Rose Marina vertelde dat ze iedere dag tijdens de H.Mis onze namen noemen en voor ons bidden.

Daya Mina was ook indrukwekkend. Wat wordt er veel gedaan met deze mensen! Ze waren o.a. met de voorbereidingen bezig van een tentoonstelling / verkoop van alle handenarbeidproducten die ze met de jongeren en kinderen gemaakt hadden.

Heel prima dat de ouders van deze gehandicapte kinderen en jongeren zo veel mogelijk betrokken worden. We zagen bijv. moeders die verpakkingen aan het maken waren van kalenderpapier. Die verpakkingen zouden gebruikt gaan worden voor de verkoop tijdens de tentoonstelling. We zagen ook moeders die mee helpen met het maken van kussenvertrekken (borduren).

We zijn lang in een klasje geweest waar met heeeeeeel veeeeeeel engelengeduld geprobeerd werd om zwaar verstandelijk gehandicapten van allerlei leeftijden een en ander bij te brengen, eenvoudig puzzelen, kralen rijgen etc.

Jammer, erg jammer dat er geen vrijwilligers zijn voor de begeleiding en teaching van het houtbewerken. Er is een volledig ingerichte ruimte met gereedschap e.d. en er zijn heel veel puberjongens die niets om handen hebben. Met deze jongens wordt nu af en toe wat tuinwerk gedaan, maar dat zijn veel te weinig uren om hun dagen goed te vullen.

Tot zover het verhaal van Annette Thomassen.